

где да намѣри храна за овцитѣ, а тѣ започнали да умира- ратъ отъ гладъ, съгласилъ се и далъ на сиромаша да храни овцитѣ, догдето стане хубаво времето и тогава да си ги раздѣлятъ по равно. Това и чакала баба Марта. Следъ нѣколко дни като пекнало едно слънце, оправило се времето, въ три дни се стопилъ снѣгътъ и добитъкътъ излѣзълъ на паша. Търговецътъ и сиромашътъ си раздѣ- лили стадото овци. И сиромашътъ станалъ богатъ.

Ала кѣсметътъ на този човѣкъ се разсърдилъ, че безъ негова помощъ станалъ богатъ, та рекълъ:

— Азъ не помагамъ на моя стопанинъ, а отъ где той забогатѣ? Я, да донеса азъ на овцитѣ болестъта сипа- ница, та да ги изморя.

Чула баба Марта заканата и казала на човѣка:

— Твоятъ кѣсметъ ти завидѣ, че спечели безъ негова помощъ, та отиде да доведе сипаницата, да измори овцитѣ. А ти побързай и смѣни овцитѣ за говеда.

Човѣкътъ послушалъ баба Марта и смѣнилъ всич- китѣ овци за говеда. Когато кѣсметътъ довелъ сипани- цата, зачудилъ се, овци оставилъ, говеда намѣрилъ.

Върналъ се кѣсметътъ да доведе говеждата болестъ. А баба Марта пакъ казала на човѣка:

— Кѣсметътъ ти отиде да доведе говеждата болестъ, да измори говедата, ама ти смѣни говедата за коне. И човѣкътъ ги смѣнилъ.

Дошелъ кѣсметътъ съ говеждата болестъ: гледа, вмѣсто говеда, коне.

Разсърдилъ се той и рекълъ, чакай да ида да доведе болестъта за конетѣ.

Баба Марта пакъ казала на човѣка:

— Бързай и смѣни конетѣ за лозе. Послушалъ я чо- вѣкътъ и взелъ за конетѣ едно голѣмо, хубаво лозе.

Кѣсметътъ се разсърдилъ още повече и си рекълъ:

— Видѣхъ, че не ще мога да осиромашея стопанина си, но чакай, утре като отиде да подрѣзва лозето, да се преправя на заекъ. Па ще се мушна подъ краката му. Той ще махне съ косера да ме заколи, та да си отрѣже краката и остане сакатъ.

Баба Марта чула и отишла, та казала на човѣка:

— Твоятъ кѣсметъ, като не можа да ти умори стоката, сега отъ завистъ иска да те осакати. Утре като отидешъ на